

מסורת הש"ס

(א) [קדושין ע"ג] יבמות י"א; מד: (ג) נגעים פ"ד מ"י"א;
(ב) כ"א המה; (ד) נגעים
פ"ד מ"א ע"כ; (ח) כריתות
ט: ט: (ז) [ל"ב דין] (ז) טז: ט.
זמנים ע"ג. מנחות ק"ה.
(ז) ויקרא [ד']

הגהות הב"ח

(א) הוב' ד"ה למדת וכו'
בספק מלווה אינו קאמר
למדת טבילתו שהוא יוס
הבאת קרבנותו מביא את
אשמו בו והו' ברייתא:
(ב) בא"ד אינו יודע את
נטהר מצריתו אז לא:

מוסף רש"י

היא תועבה. כלומר בעשה
עבירה (קדושין טז). ואין
בניה תועבין. דלן כמה
היטו פסולה לכהונה (בבוח
לא). הכל הולך אחר
הטאת. אם היה טהור
כמה בשירות, מביא נמי
עולת כהנה, ואם הביא
הטאת היקו בעיות, א"כ
השעיר מביא נמי עולה
בעיות (עב"ד י"א). אחר
צפורים. שמי לזכרון חיות
שהוא מביא לנזרן. ואם
קודם תגלחת, אם בבעה
שהו עליו היו עני, מביא
בעיות קרבנותיו, ואם באותה
שעה היה עשיר מביא כל
קרבנותיו בעשירות (ט"ז).
בספק מלווה
מוחלט וספק אינו מוחלט
קאי, למדת ציוס השממי
(בבוח טז). חוספספת
דמירות קטנה לה. כל שהיה
ספק נזיר טמא וספק טהור,
ספק מלווה מוחלט טמא
ספק טהור, חולק בקדשים
אחר פ' ע"ט, ר"ש זומר
למחר של יום ששים זמנא
אשמו כ"י (מנחות ק"ה).

תינוקת פרק עשירי גדה

ע.

עין משפט נר מצוה

גח א מ"ו פט"ו מהל'
אסורין ביאה הל"ב:
גכז ב מ"ו פ"ה מהל'
מחויבין פניה הל"י:
גא ג מ"ו ע"ג הל"ט וע"י
גכ"מ:

תוס' הרא"ש

א"ל היא תועבה ואין בניה
תועבין. תימה למה ל"י קרא
כיון דק"ו דאלמנה פירכא
היא ופירכא גמורה היא
רב רב החולין חזו בו רב
יוסף מביחין מתוך פירכא
זו בני הכל מודים במחויבין
גרשותיה והולד פגום ור'
יהושע גופיה חשיב ליה
פירכא דמכשר בני צרות
דב"ב' לביש דקאמר החם
מעידני בכס. וי"ל
דאיטריך לומר היא
תועבה ואין בניה תועבין
דלא תימא בניה תועבין
משום תרומה ביה טומאה
כעריות כדאמרין בפ"ק
דבריכות ואפי' רבנן דרי יוסי
בן כפר דדרשינן לרבות
יהושע הנסמחה את אמרין
אין מקרא ועוד מדידי פשוטו
ואפי' למיד' כיון דאינקר
אינקר מ"מ שפיר איטריך
היא תועבה דלא תימא
דאמתחזיר גרושתו נמי קאי:
השני מה תהא עליו. שאילוי
היה חיי מצורע חברו זה
יקרב לשם מי שהוא זה
ויקרב לשם מי שהוא: ואפי'
בסמכה משום תקוין גברא:
דגמן מצורע שחיבאי קרבן
עני והשע"י כ"י. ומעשה היא
בפיר' בתיא דמכבת נגעים
אבל מילתא דר' אליעזר ב"י
לא מיתגהה התם וברייתא
היא מילתיה דר' אליעזר
ב"י ובמס' ע"כין פרק השנ
יד בחר מייתי מתניתין
דפליגי בה ר' שמעון ור'
יהודה קאמר ותניא ר'
אליעזר ב"י אומר הכל הולך
אחר התפוסים ופי' החם
דשלתהם מקרא אחד דרישו
ואפי' שאל היה צריך כן
אלא מילתיה דר' יהודה ור'
שמעון ניהא ליה להביא
כילה ללוגתא דהך מילתא:
ואם לאו אשה זה היא שלימי
נדבה. ותימה והיכי מצי
מתנה בשלמים והלא צריך
לקבל דמו של זה האשם
כדאמרין בירוש' אזורו
מקומן דשני כהנים מקבלין
את דמו אחד ביד אחד
בכלי ואם שלמי' קא עבר
מדאורו' כדאמרין בפ"ב
דבבחים שצריך לקבל כל
דמו של הובח. וי"ל דתקוני
גברא שאני כדאיתא בפ'
התערובות:

היא תועבה. במחור גרושתו כתוב (דברים כז) כי תועבה היא: **שני מה שהא עליו**. היאך יטהר לקדשים שאילו היה מזרע מצירו חי אע"פ שנתערבו קרבנותיהם זה יקרב לשם מי שהוא זה יקרב לשם מי שהוא או אם מת האחד והיו שני הקרבנות בפנינו היו הקרבנות ממס זה מה מקריב קרבן אחר לבנ עכשיו אינו יכול להקריב את זה שמה של מת הוא והיו הטאת שמתו בעליה וקרבן אחר נמי אינו יכול להביא שמה איתו שקרב היה שלו ופטור ומנא מביא חולין לעזרה ואינו יכול להתנות בנדבה שאין הטאת בזה נדבה ואפי' לרבי שמעון דאמר לקמן גביה קרבן מספק על מנאי אם הוא חייב אשם הרי זה לאשם ואם לאו הרי זה שלמי נדבה הני מיילי אשם שמתן דמו דומה לשלמים אבל הטאת שאין מתן דמה דומה לשלמים אינו יכול להתנות ולומר אם קרבה הטאת הרי הטאת זו שלמי נדבה דמתן דמה היכי לעצדי ליעצדי לרבעה מתנות ולמעלה ממוט הסיקרא שמה שלמי נדבה הנהו ואם שמי מתנות ולמטה ממוט הסיקרא שמה טהרת הוא: והו' ליה עני. וראוי להביא בלילות ומטאת העוף בזה בספק ואין שם משום מביא חולין בעזרה: והא אינא אשם. שהוא בעשיר ובעני והיאך הוא מביא אשם מספק ללמא חולין בעזרה: אומר שמואל. הך תקנתא רבני יהושע כשהביא את אשמו קודם מיתת מצירו אבל אם לא קרב אין לו תקנה: אי רבני יהודה. דאמר אין אשם בזה על מנאי ומשום הכי ליכא תקנתא בזה: ואם קרב את אשמו לית ליה תקנתא בחטאת דאשם שהביא בעשירות קצת את שאר קרבנותיו בעשירות ואין יכול להביא את חטאתו עני: מזרע שהביא אחד מקרבנותיו והעשיר. עד שלא הפיק להביא את כולו או עשיר והעני: הכל הולך אחר הטאת. אם הביא חטאת בלילות מקריב נמי עולתו וזאת ועל זה בעשירות: אחר אשם. אם כשהקריב אשמו היה עשיר יקריב את האחרים בעשירות: בזה את המזרע שבעה ימים קודם תגלחתו ולאו קרבן הן שוות בעשיר ובעני ואם באותה שעה היה עשיר מביא כל קרבנותיו בעשירות. ובעומד דלוליה מפרש בכריתות [טז]. אשר לא תשיג ידו בטרתא רבי שמעון סבר טרתא דבר המכפר ורבי יהודה סבר דבר המכסה והיינו אשם שממנו נותן על הבהונות ורבי אליעזר סבר דבר הגורם לו טהרה ומאי ניהו כפורין: ואי רבני שמעון. דאמר אשם לא קבע והלכה אפילו הקריב את אשמו כשהוא עשיר יכול להביא חטאת עני למה ליה לשמואל לאוקמי כשקרב אשמו כשהוא עשיר לאותו אשם מביא ולומר אם קרבן שקרב של מצירי הרי זה שלי ואם שלי היה הרי זה לשלמים: למחרת. בספק מזרע קאי וקאמר למחר של טבילתו שהוא יוס הבאת קרבנותיו מביא את אשמו כו':

היא תועבה ואין בניה תועבין. וא"כ מה רצין והא פרכין חקל וחומר דאלמנה לכהן גדול מה לאלמנה לכהן גדול שכן היא עצמה מתחללת וליכא למימר דלאו פירכא גמורה היא דהא על ידי הך פירכא דדר ציה צפ' החולין (יימות דף מד). מהא דקאמר הכל מודים במחור גרושתו שהולד פגום מקל וחומר דאלמנה לכהן גדול ואומר אלף אי איתמר הכי איתמר ועוד קשה דצפ"ק דיצמות (דף י"ד): קאמר רבי יוחנן בן גורי כיצד נעשה כדברי צ"ה שממירין את הצרות לשוק בלא חליצה ויצום הולד פגום לדברי צ"ה והאיכא אשם אמר שמואל כשקרב אשמו אמר רב ששת גברא רבה כשמואל לימא כי האי מילתא כמאן אי בר' יהודה דאמר אשם קבעה וכיון קבעת לה אשם בעשירות לא מצי מייתי הטאת בדרות ע"ג מצורע שהביא קרבן עני והעשיר או עשיר והעני הכל הולך אחר הטאת דברי ר' שמעון דרבי יהודה אומר והכל הולך אחר אשם רבי אליעזר בן יעקב אומר הכל הולך אחר צפורים ואי רבני שמעון דאמר הטאת קבעה אע"כ דלא קרב אשם נתיי אחר דהא שמעיון ליה רבי שמעון דאמר לייתי ולתני דריתא אומר ר"ש למחרת מביא אשמו ולוגו עמו ומעמידו בשער נקנור ומתנה עליו ואומר אם מצורע הוא הרי אשמו ולוגו עמו ואם לאו אשם זה יהא שלמי נדבה ואותו אשם מעון שהייתו

דכניס אי לאו יהא א"כ הא דמיימי הכא קרא דהיא תועבה היינו משום דלא יולף מאלמנה לכהן גדול ומועד וכתיב דתחלל כר' יהודה דצפ' בתרא דקדושין (דף פ"ט): **ולמחרת** אחד מהן. מימיה למאי דק"ד דלא קרב אשמו וכדדעי רב ששת לאוקומי בלא מת נמי היינו יכולין לשאל היכי קרב השני הלא אשם יודעין מי נפטר כבר מקרבן ולמי יעשו מתן בהונות מלך האשם שיהיה קרב וזו לא לעשות לשנייה ואי משום סמיכה יקריבו בלא סמיכה משום תקוני גברא: **ולמביא** הטאת העוף הבא ע"ג הספק. וקשה דגייטין פרק כל הגט (דף ס"ה): גבי השולח חטאתו ממדינת הים ואוקומיה רב פפא בחטאת העוף היכי קאמר בתרא הכי וזכירי כו' אבל חטאת העוף מספקא לא לייתי חולין לעזרה והא אמרין בשמעיון דבא על הספק וי"ל דהכא כשהמזרע לפנינו משום תקוני גברא חטאתנו איתו אספקא האיל אינו יכול לתקן בענין אחר אבל התם שהבעלים נמצאתים הם את אשם זה אין לו דין חטאת להיות קרב וזו לא יקריבוהו מספק: **ד'תנן** מצורע שהביא קרבן עני וכו'. דתנן גרסי' ואע"כ דדברי ר' אליעזר אינן שגוין בשנשה לא חש להארקין ולומר תניא על דברי הוהאיל ולא היה רצין לדברי כ"כ אלף לדברי ר"ש ור"י אבל בערמין פרק השג ד' (דף ע"ג): קאמר תניא ר' אליעזר בן יעקב אומר כו' ושלשתן מקרא אחד דרשו: **למחרת מביא** אשמו ולוגו עמו. פירש"י בספק מזרע ופירש"י אירי (ב) למחרת מביא אשמו ולוגו עמו. ואם פי' רש"י למחרת ציוס שמניי לזרעתו וה"נ מייתי לה בזמנות פרק בתרא (דף ק"ה) ופי' רש"י שם למחרת ציוס ק"ה והכל אחד הוא שיוס ק"ה במקום שמניי לזרעתו אלף שהוצרך להתאחר ס' יום משום דשמא נזיר טמא הוא וזו תגלת שניה שלו והכי מתיבא בזמנותא דנזיר ספק נזיר טמא ספק נזיר טהור אבל ודאי נזיר היה ספק מזרע אלף אינו יודע אם (ג) נטמא בזרעתו אי לאו ארול בקדשים לאחר ס"ה יום ושתיה ויין נטמא לתמים לאחר מאה וכ' יום כיצד אומרים לו נזיר טמא אתה וצריך אתה לעשות כל דין נזיר טמא ואתה מזירות טהורה הוה גללה והביא קרבן מנה ז' והוא ויצד ומצאק לגללה אומר לו טהור אתה ואין טהור מגללה פחות מל' יום פירוש שמה נזיר טהור אתה לא ומנה כ"ג פירוש כדי להשלים ל' מנה ל' וצאק לגללה אומרים לו נזיר טהור אתה ואי אתה מגללה אלף על הדמים פירוש עד שיזרק הדם עליו מאחד מקרבנותיו שהוא מביא ג' בהמות חטאת עולה ושלמים ואין מעבד אותו מלגלה אלף אחד מהן כיצד הוא עושה מביא עולת כהמה ומתנה אס טהור הוא זו חובה ואם לאו נדבה וכשזרקו דמה יוכל לגללה פירוש לכך יתנה מן העולה ולא מן החטאת שאין חטאת בהמה בזה על הספק וכן לא על השלמים שלמי נזיר טעונים תנופה והוה ספק מזרע ואינו יכול להניף ועוד שהן טעונים לחם וחזיע בשלה ואין שלמים כאלו באין נדבה הילכך אין יכול להתנות שיהיה מוכשר לגללה אלא צוריקת דמי העולה כיצד יעשה להחמיר עליו מביא פיילי חרס חדשה ונותן לתוכה רביעית מיס חיים ומביא לפור דרוור פירוש כדרך כל המזרעים בתגלחת הראשונה וחטאת העוף כדין טמא פירוש דשמא נזיר טמא הוא ותגלתו זו של טומאה היא ואין מתחיל נזירות טהרה עד שיביא חטאת טומאה שחטאתו מעבדתו אבל אשמו אינו מעבדו וישארה אותו